

2012. május 1. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 32,18: Békés hajlékban lakik majd népem, biztonságos lakóhelyeken, gondtalan nyugalomban.

Az ige olvasása után felsóhajtottam, mert béke, nyugalom, biztonság, gondtalanság mindenki által kívánt értékek, és olyan ritkán adatik. Persze, hogy azt kívánom, azért imádkozom, szeretteim életében, a magam életében, ha lehetne, a világban mindenütt ezek valósuljanak meg. Add URunk mindnyájunknak ezt az ígéretet. De tovább gondolva az ígét, az is világossá vált, ami egészen más az ószövetségi nép életében és a magunk mindennapjaiban. Izráel életében azért nem volt béke, nyugalom, biztonság, mert idegen népek támadtak gyakran rájuk, zsákmányt szerezni, rabszolgákat elhurcolni, vagy egyszerűen csak pusztítani. Gedeon történetéből látjuk, milyen nyomorúságba élt néha a nép, az idegenek támadásai következtében. Mi viszont nem élünk háborúban, nem veszik el kényszerrel javainkat, nem rettegünk idegen népek betörése miatt. A mi nyugtalanságunk okozói mi magunk vagyunk, életritmusunkat mi szabjuk meg, mi fogadtuk el ennek a világnak hajszáját, rohanását, legtöbbször földi kincsek miatt. A láthatatlanokra nézve a láthatók helyett már másféle életritmust jelentene, ha Péterrel együtt nem a hullámok nagyságára tekintenénk, hanem Jézusra, biztonságban lennénk még a bizonytalan körülmények között is. Sok mindent mi is változtathatunk életünkben. De természetesen a valóságos békesség, biztonság mai körülmények között sem lehetségesek Isten nélkül, az ÚR áldásaiért nem szűnhetünk meg imádkozni. A mi nagy reménységünk pedig az Isten Országában teljesedik be, ahol tökéletes lesz minden.

2012. május 2. – szerda

A zsoltárok könyve 91,15: Vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.

Három ígéret is elhangzik ebben az igében. Isten népének, gyermekeinek életében is van nyomorúság, nehézség, Jézus is beszélt erről több alkalommal tanítványainak. Noha ezt tudjuk, el is fogadjuk, mégsem könnyű, amikor valóban elkövetkeznek a nemszeretem napok, amikor egyik baj a másikat éri, amikor a szenvedés megkeseríti életünket és szeretteink életét. Jól tudjuk, hogy Isten nem hagy el, a rosszból is jó fog származni, minden üdvösségünkért van, s mégis néha nagyon mélyről fakadó sóhajok, csüggedt lélekkel elhangzó könyörgések hangzanak el. Tudja és látja ezt az ÚR, ezért is adja a három ígéretet. Az első az, hogy nem vagyunk magunkra a nehézségben, hanem Ő ott van mellettünk. Nem elég ezt elméletben ismerni, hanem hittel el is kell fogadni. A második ígéret az, hogy nem hagy az ÚR vég nélkül szenvedni, hanem Ő határt szab a nyomorúságnak, s amikor eljön az ideje a szabadításnak, akkor semmi sem gátolhatja meg Őt, hogy kiragadjon minket a nehézségből. Hinnünk kell azt is, hogy nem késik az ÚR egyetlen ígérettel sem, hanem a legmegfelelőbb időben fog cselekedni. És nem áll meg itt a cselekvéssel a mi Istenünk, hanem magához emel, megdicsőít, méltósággal és dicsőséggel koronáz meg. URam, őszintén megvallom, hogy hiszek igédben, abban is, hogy saját érdekemben szükséges az, hogy nehézségekkel, nyomorúsággal nézzek szembe életem során, de mégsem kívánom ezeket, sőt, szüntelen könyörgök, hogy őrizz meg minden bajtól. Amikor mégis a nyomorúságideje is eljön, kérlek, emlékeztess igédre, hogy fölöttébb ne essem kétségbe, se ne akarjak a magam erejével szabadulni, hanem add, hogy hittel fogadjam jelenléted, segítséged, áldásod. Minden nyomorúságban levő Testvéremért is könyörgök, hogy az ige által szólj hozzájuk, és szabadíts meg, dicsőítsd meg gyermekeidet.

2012. május 3. – csütörtök

Pál második levele a korintusiakhoz 5,9: Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk neki.

Az ige fő üzenete az, hogy minden keresztyén arra kell törekedjen, hogy Istennek tetsző életet éljen. De mi ismerjük azt is, amit Megváltón mondott, hogy egyetlen betű el nem múlik Isten beszédéből, ami be ne teljesedne, illetve azt, hogy nem szabad sem hozzátenni, sem elvenni az igéből, ezért hisszük, hogy a mondat eleje sem hiába van leírva. Nem mellékes az, amit mond az apostol, amikor kijelenti, hogy akár élünk, akár meghalunk. Nem mellékes, hanem fontos üzenet, mégpedig az a fontos benne, hogy nem az állapotunk a lényeg, hogy az mellékes, hogy élünk, vagy meghalunk, szinte úgy is lehetne mondani, hogy teljesen mindegy, a földi élet során, vagy a földi halál után, de a lényeg az, hogy Istennek kedvesek legyünk. Ne akarjuk félreérteni, nincs szó róla, hogy egyik sem lényeges, nincs szó az élet kicsiny fontosságáról, hanem arról, hogy a halál egy olyan átmeneti állomás, ami nem igazán befolyásolja az igazi életet, amit minden keresztyén Krisztusban elkezdett. Olyan ez, ha szabad egy gyenge hasonlatot kitalálni, mintha azt mondaná a szülő gyermekének, hogy nem bánom, akár sétálni mész délután, akár itthon olvasol, a fontos, hogy a virágokat öntözd meg. Persze, sétálni is kell, az olvasás is hasznos, itt azonban, a virágok szempontjából lényegtelen, hogy mit tesz a megbízott, a fontos, hogy ők vizet kapjanak. Isten gyermeke ne a haláltól rettegjen, hanem Istennek tetsző életre törekedjen, mert a földi élet során is ez a legfontosabb, az örökkévalóságban is ezt tesszük majd. Most kell elkezdni.

2012. május 4. – péntek

Pál levele a rómaiakhoz 11,29: Az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok.

A mai ige alapján egy nagyon rövid, de lényeges üzenetet jegyezzünk meg, s az üzenetet nem mi fogalmazzuk meg, mint az ige olvasása után megértett emberi okos gondolatot, hanem az üzenetet maga az ige mondja, a magyarázat csak arra akar buzdítani, hogy örvendezzünk az üzenetért. Isten elhívott minket, ez egész keresztyénségünk, egész életünk lényege, minden ezzel kezdődött, hogy Isten mielőtt mi megszülettünk, már eldöntötte, hogy elhív minket. S ezt a hívást érthetővé tette valamilyen módon számunkra. Sok emberrel beszélgettem, még többről olvastam, aki ezt nehezen vagy egyáltalán nem fogadja el, mert meg akarja érteni, magyarázni, érvekkel és logikai okfejtéssel szeretné bizonyítani, vagy cáfolni. Ha ezt tesszük, hosszas fejtegetéshez juthatunk, akár könyvtárnyi irodalmát nézhetjük át a mellette és az ellene szóló véleményeknek. Mi viszont igét olvasunk, Isten beszédét, és ma adjon mennyei Atyánk örömet sokunk, mindnyájunk szívében, mert csak azért olvastuk az igét, mert valami már megszületett bennünk, Isten elhívására való válaszként. És az Ő elhívása végleges, amit elkezdett, be is fejezi. Legyen áldott szent Neve.

2012. május 5. – szombat

A zsoltárok könyve 50,15: Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.

Olyan sokan mondják, hogy csak kell valami igaz legyen abban, hogy nehéz időket élünk. Noha az is igaz, hogy panaszaink ellenére nem szűkölködünk, sőt, még mindig jobban élünk, mint bárki elődeink közül. Mégis, nagyon sok a feszültség, sok a rohanás, a küzdelem, és bizony néha az aggodás is erőt vesz rajtunk, noha nem akarjuk. Ha nyomorúságról hallunk, magunkra gondolunk, néha kis harcaink, máskor komolyabb nehézségeink idején mondjuk, hogy mi vagyunk, akik rászorulunk a segítségre. A mi URunk arra biztat, hogy hívjuk Őt segítségül. Nem csak a nagy bajok idejére korlátozza ígétét, nem mondja, hogy csak azok kérhetik szabadítását, akik valóban emberi erőt meghaladó bajokkal néznek szembe, hanem megengedi nekünk is, hogy minden nehézség idején Hozzá forduljunk. Ne

magyarázzuk tovább, ne maradjon csak elmélet az ige, hanem imádkozzunk, talán az ének szavaival: *Jöjj, szabadíts meg, ó, kegyes Isten, a nyomorúságból, Űzd el a rosszat, félelem átkát: végy ki a kínokból! ... Ó, szabadíts meg szent Fiad által, vedd el a rontó bűnt, Moss meg egészen tiszta örömrre, s Lelkedet add nekünk! Nyisd meg az ajkunk, tárd ki a szívünk, adj hitet, Úr Isten, Hogy neved áldjuk minden időben, szent Fiadért! Ámen.*

2012. május 6. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 40,27: Miért mondod ezt, Jákob, miért beszélsz így, Izráel: Rejtve van sorsom az ÚR előtt, nem kerül ügyem Isten elé.

Azért nem kellene ezeket mondja Izráel, mert ők Isten népe, akik Isten embereitől hallották, kicsoda, milyen az ő Istenük, de még ennél is több az, hogy megtapasztalták, nagyon sokszor, hogyan cselekszik az ÚR, hogyan visel róluk gondot, szabadítja meg őket, vezeti népét. Sajnos, mi is olyanok vagyunk, mint az ószövetségi nép, és mint a kisgyermek, aki mindent szüleitől kap meg, s mégis azt mondja, ha egyszer nem veszik meg az óhajtott játékot, hogy rosszak, semmi jót nem adnak neki. Elég egy kis probléma, nehézség, harc az életünkben, s máris kérdezzük, hol van Isten, miért engedi a bajt, hol marad az Ő segítsége. Az előbbi hasonlat szerint gondoljunk arra, ha 2-3 éves gyermek mondja a szülőnek, hogy nem is szeretsz, mert nem veszel nekem repülőt, akkor azt a szülő megmosolyogja. De ha tizenéves, netán huszonéves fiatal mondja, hogy nem tettél értem semmit, nem is törődsz velem, az bizony nem esik jól annak a szülőnek, aki nem kis áldozatok árán nevelte gyermekét. Más népek bármit mondhatnak, de Izráel Isten szeretetéből élt, az ÚR szeme fénye volt és maradt ez a nép, ezért nem helyes azt mondaniuk, hogy Isten nem törődik velük. Aki nem Isten gyermeke, nem is törődik az ÚR akaratával, bajban szokta mondani, hogy Isten nincs is, mert íme, nem segít. De aki már befogadta szívébe az Ő szeretetét, tapasztalja állandóan az ÚR gondviselését, áldását, kegyelmét, az nem beszélhet az igében leírt módon. Mi tudjuk, nem késik az ÚR, semmi nincs akarata nélkül, s mindent javunkra fordít. Őrizd meg URam, hogy ne legyek lázadó, hálátlan, feledékeny, hanem Rád tekintsek, Benned ne kételkedjek, szabadításodra hittel és imádsággal várjak mindig.

2012. május 7. – hétfő

A zsoltárok könyve 75,2: Magasztalunk, ó Isten, magasztalunk téged, mert közel van neved azokhoz, akik hirdetik csodáidat.

Isten emberei, akik átélték az ÚR közelségét, önként és szívből magasztalják az ÚR Nevét. Amikor az Ő Nevének közelségéről beszél a zsoltár, azt a tapasztalatot fogalmazza meg, amit a költő úgy írt le, hogy *átölelt az Isten*. Neve az Ő személyét jelenti, közelsége pedig a Vele való közösséget, melyből minden áldás származik. Ha közel van a hatalmas és szerető Isten, akkor az gondviselést, oltalmat, vezetést, áldást, mindent jelent. Kik azok, a zsoltár szerint, akik megtapasztalták Isten közelségét? Akik hirdetik csodáit. Én hirdetem Isten csodáit? Melyek ezek? Ha ez kérdés, akkor nem valószínű, hogy örömmel hirdettem az ÚR csodáit. Mert lehet, hogy még nem ismertem fel kezének munkáját, mely mindenütt jelen van, bármerre nézek. Esetleg azért nem hirdetem csodáit, mert nem fogadtam el, hogy az Ő gondviselő szeretete igazgat mindeneket, és sokszor azt gondoltam, hogy emberi jóság, vagy értelem van események mögött, néha véletlenek sorozatát véltem megtörténni, amíg nem volt lelki látásom. Ma azonban már semmi kétségem felőle, minden az ÚR akarata szerint történik, sokszor csodálatos módon van jelen az életben. Ahogyan Ő megőriz, máskor vezet, megvigasztal, bátorít, életem minden pillanatát „intézi”, az csoda. S ha ezeket már nem csak felfedezem, hanem bizonyágtételként el is

mondom, azzal az ÚR Nevét magasztalom. Ő pedig egyre közelebb van hozzám. Hirdessük a közel levő Isten hatalmas csodáit.

2012. május 8. – kedd

Hóseás próféta könyve 4,1: Halljátok meg az ÚR igéjét, Izráel fiai! Pere van az ÚRnak az ország lakóival, mert nincs igazság, nincs hűség, és nem ismerik Istent az országban.

Mi nem igazán vesszük komolyan, amikor Isten figyelmeztetni akar valamire, vagy amikor Ő perel velünk. Ma nincsenek olyan próféták, akik azt hirdetnék, hogy ők ma, tegnap, ezen a héten kapták a kijelentést Istentől, hiszen maga a Biblia mondja, hogy a teljes Írás mindenre elég, az ÚR a Biblia által szól hozzánk. Az ígét elhívott emberek hirdetik alkalmanként a közösségben. Amikor ők az Írásból olyan ígét hoznak a gyülekezet elé, melyben Isten feddése van leírva, néha azt mondják, hogy ez figyelmeztetés, hogy a bibliai idők embereinek rossz példájából is tanuljunk. De van olyan is, amikor az ígét úgy magyarázzák, hogy általa Istenünk minket is fedd, perel velünk, rámutat a mi életünk bűneire. Ilyenkor, bocsássa meg nekünk az ÚR, elfelejtjük, hogy az ÚR szolgálja az ÚR akarata szerint magyarázza az ígét, a Szent Lélek vezetésével, és nem a maga dühét, panaszát, elégedetlenségét fogalmazza meg, hanem azt, amit imádságos készülése alatt megértett az igéből. Elfelejtjük, vagy néha még gonoszul könnyelműsködünk is, mondván, hogy rossz napja volt az igehirdetőnek, azért ilyen dühös. Pedig Isten nem hiába szól. Ha csak Izráellel lett volna perelni valója, akkor azt elmondta volna a próféta akkor, de nem jegyezték volna le ide, a Bibliába. Az a jó az igében, hogy Isten perel, mert ezzel alkalmat ad a megtérésre, a bűn beismerésére, az élet megváltoztatására. Tehetné, és jogosan tehetné, hogy az ítéletet hajtsa végre rajtunk, de Ő ma még figyelmeztet. Vigyázz, hogyan járulsz én lelkem a Mindenható elé, mert Hozzá nem lehet úgy jönni a perre, hogy csak árnyéka is megfogalmazódna ártatlanságotnak, vagy bármivel is érvelni próbálnál, az már lázadás. Dávid bűnbánó zsoltárában írja, s ez irányítson minden Isten elé járuló lelket, hogy Isten a töredelmes és bűnbánó szívet nem veti meg.

2012. május 9. – szerda

Dániel próféta könyve 9,9: A mi Urunk, Istenünk irgalmas és megbocsát.

Ezt a mondatot, mely értelme szerint sok helyen van leírva a Bibliában, sokan és sokszor mondják, idézik, hivatkoznak rá olyan módon, melynek semmi köze a Szentíráshoz. Akik egyáltalán nem hisznek Isten létezésében, így az Ő ítéletében sem, azok szokták végső megoldásként idézni, ha mégis létezne Isten, mondják, akkor sincs nagy bak, mert Ő irgalmas és megbocsát. De nagyon sokszor idézzük ma is, akik hiszünk Benne, akik gyermekeinek valljuk magunkat, csak sokszor életmódunkkal nem hozunk Nevére dicsőséget, s tudjuk, hogy bűnt, bűnöket követünk el. Nagyon felületesek tudunk olykor lenni, könnyedén idézzük az ígét, önmagunk megnyugtatójára, s hamar túltesszük magunkat a bűn kérdésén.

Amikor Dániel ezt a kijelentést teszi, azt imádságában mondja el. Imádsága böjtöléssel együtt jár, hitvallással és Isten magasztalásával kezdi imádságát, utána pedig valódi bűnvallás történik. Miután elmondja, hogy a nép minden rétege vétkezett, a királytól kezdve az egyszerű nép tagjáig, és most vétkeik miatt szégyenkeznek, az ítélet súlya alatt pedig Istennek igazat adnak, ezek után mondja Dániel, hogy Isten irgalmas. Nem könnyelműségre indító mondat ez tehát, hanem a vétkeink ellenére irántunk irgalmas Isten csodálata, imádata, magasztalása. A bűnei miatt bánkódó, azokat megvalló ember

számára pedig erőt jelent és reménységet annak tudása, hogy noha ő nem érdemli meg a megbocsátást, Isten mégis kegyelmez neki és nem kell véglegesen elvesznie. Amikor mi azt hirdetjük, hogy Isten megbocsát, akkor önmagunkra nézve szégyenkezve, de az ÚRra tekintve hálaadással, az Ő magasztalásával tesszük ezt. Amikor egyszer tizenévesként nagyon megbántottam édesapámat, pillanatok alatt ráébredtem, hogy talán ekkora fájdalmat még nem okoztam neki, s tudtam, bármivel fog büntetni, az még mindig kevés lesz ahhoz képest, amit mondtam, tettem. Ő viszont rám nézett, s egy pillanat múlva tovább ment, majd aznap említést sem tett a bántásról. De másnap sem, később sem. Én viszont a pillantása után csak azt éreztem, hogy eddig őt nem ismertem eléggé, és soha többé nem akarom megbántani. Talán ezzel a lelkülettel kellene kimondjuk ezt is: Isten irgalmas, megbocsát.

2012. május 10. – csütörtök

Pál első levele a korintusiakhoz 12,6: És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz.

Pál arról beszél ebben a fejezetben, hogy különbség van a kegyelmi ajándékok között, a szolgálatok között és az isteni erő megnyilvánulásában. Megváltónk is beszél a különböző találmányokról, mindennapi életünkben is látjuk, hogy nem egyforma tehetségeink vannak, mindenki azzal sáfárkodik, amit és amennyit kapott Istentől. Szolgálataink is eltérők, szokták mondani, mi lenne, ha mindenki pap lenne, még az egyházban is különféle feladatok és ezek szerinti szolgálatok vannak. Talán legkevesebbet a harmadik kijelentéssel találkozunk, erről gondolkodunk ritkábban. Azt mondja az apostol, hogy Isten ereje nem munkálkodik mindenkiben egyenlő módon, ez azonban nem jelent az emberek között minőségi különbséget, hiszen, siet tisztázni az apostol, ugyanaz az Isten, aki munkálkodik bennünk. Úgy gondolom, hogy ezt a harmadik különbséget a legnehezebb elfogadni. Mert azt még elfogadjuk, hogy más-más tehetségünk van, azzal is megbékülünk, hogy feladataink különböznek, de azt már nehezebben, hogy kisebb mértékű az erő, és ezek után az eredmény is munkánk, szolgálatunk után, mint testvéreink esetében. Márpedig itt is, mint annyi más esetben nem vízszintesen kell gondolkoznunk, nem az eredményeket kell mérlesezni, nem önmagunkkal kell többet foglalkoznunk, hanem Istenre kell tekintsünk. Hálás szívvel köszönjük meg az Ő erejét, mely bennünk is munkálkodik, érdemeink nélkül. Köszönjük meg, hogy Ő mindazt, amit eldöntött véghezviszi bennünk is, általunk is. Áldjuk az URat, mert az Ő Lelke újjászülte minket és az Ő dicsőségére munkálkodik ma is.

2012. május 11. – péntek

Jeremiás próféta könyve 1,7: Az ÚR azonban ezt mondta nekem: Ne mondd, hogy fiatal vagy, hanem menj, ahova csak küldelek, és hirdesd, amit csak parancsolok!

Jeremiásnak igaza van. Hogyan mehetne ő Izrael népéhez, hiszen fiatal. Márpedig alig egy pár évtizede változott nagyot a világ e kérdésben, évszázadokon, sőt, évezredekken keresztül az volt a természetes, hogy fiatalok nem beszélhetnek idősek jelenlétében, csak ha az idősebbek kezdeményeznek. Idős emberek elmesélik, hogy még az ő gyermekkorukban is úgy volt, hogy a gyermek nem lehetett jelen a felnőttek beszélgetésén, a fiatalok is nagyon körülhatárolt feltételek mellett szólhattak. S akkor hogyan menjen Jeremiás Isten népéhez? Nem hallgatják meg, s ha meg is hallgatnák, szava nem sokat ér, nem veszik azt komolyan. Isten mégis azt mondja neki, hogy menjen. S itt nem magyarázatok következnek, nem fogásokra tanítja őt az ÚR, nem módszereket ismertet vele, hanem egyszerűen azt mondja: menj, szólj, mert én küldelek. Minden egyéb Isten dolga. Ő mondta többször is, hogy előtte jár gyermekeinek, azaz Ő intézi a körülményeket, készíti a lehetőséget a jóra, a szíveket Szava befogadására, a dolgokat gyermekei javára. Nem kell arra várni, hogy minden elő legyen készítve kedvünk szerint, hanem Isten Szavára indulni kell, „csak” azért, mert Ő parancsol. S ez igaz minden mai kifogásunkra is. Ha szól az

ÚR, megbízást ad, akkor bármennyire helyén való emberi kifogásaink lennének, mi Istenre nézünk, Istenre nézzünk, s Neki engedelmeskedjünk.

2012. május 12. – szombat

Márk evangéliuma 13,33: Vigyázzatok, legyetek ébren, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő!

Hitben járva sok minden jellemzi Isten gyermekeit. Néha egyik-másik gyakorlat kap nagyobb hangsúlyt, máskor bizony némely jellemzője a hitéletnek háttérbe szorul. Húsvét táján többet beszélünk a feltámadás reménységéről, pünkösdkor pedig a Lélek ajándékairól Isten minden gyermekének életében. Van idő, amikor az imádságot hangsúlyozzuk, és buzgón gyakoroljuk, máskor az adakozásban igyekszünk igei cselekedni. Természetesen tudjuk, hogy egyiket sem kellene elhanyagolni. A mi URunk visszajöveteléről különösen adventi időben beszélünk, s tudjuk, hogy az ÚR nem ígérte, hogy majd a mezei munkák elvégzése után, a termények betakarítását megvárva, úgy karácsony előtti időben fog visszajönni, mert akkor mindenki ajándékot keres, örömet akar szerezni, tehát alkalma a lelkünk arra, hogy Vele találkozzunk. Nem mondta Ő, hogy adventkor jön, hanem csak azt, hogy biztosan eljön, nekünk pedig mindig készen kell lenni az Ő fogadására. Lelki éberségre szólítja követőit, s erről egy áldott szolgálatot végző lelkipásztor mondása jut eszembe, aki azt mondta, hogy ebben a világban az ellenség altatószolgálatot végez. Számptalan tévé csatorna, a világháló kiaknázhatatlan, végtelennek tűnő lehetőséget nyújtó arzenálja, a szórakozások csábító sokfélesége, és sokáig folytatható felsorolás megannyi lehetősége áll az ellenség rendelkezésére, hogy Isten gyermekeinek lelkét elaltassa. S nem beszélünk még a munkáról, az anyagiak megszerzésére irányuló törekvésekről, a sokszor felnagyított bajokról, és így tovább. Megváltónk nagy szeretettel figyelmeztet, nem csak adventkor, hanem ma is: legyünk éberek, lelki vigyázásban éljünk, a reménységet megtartsuk, mert Ő eljön. Jövel, URam, Jézus.

2012. május 13. – vasárnap

Lukács evangéliuma 15,18: Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.

A történetbeli fiú élete itt változik meg, amikor nem csak kilátástalan helyzetét ismeri el, hanem eldönti, hogy elindul az atyai ház felé vezető úton. Majd újabb döntő lépés az, amikor nem csak elmélkedik azon, hogy elmegy, hanem el is indul hazafelé. Szoktuk ezt a lépését, ezt a döntését a tékozló fiúnak a megtérés példajaként is használni, íme, mit jelent megtérni, beismerem, hogy a szakadék szélére, vagy már a mélyére jutottam, és irányt vált az életem, elindulok hazafelé. Ettől a pillanattól kezdve egészen az atyai házig még gyötörhetik a kérdések, még felmerülhet benne, hogy vajon miként fogadják otthon, mert ő még nem tudja, míg oda nem ér, hogy az atya várja őt. Attól a naptól várja, mióta elment hazulról. És már akkor, sőt, már azelőtt megbocsátott neki, mielőtt elment volna hazulról. A tékozló fiú a vályú mellett tért meg, ott született meg az atyjához való hazatérés gondolata, az atya viszont már sokkal előbb, amikor ő még vagyonnal rendelkezett és dorbézolt, már akkor várta őt. Sőt, mennyei Atyánkról azt is tudjuk, hogy még a megtérés vágyát is Ő adja szívünkbe, az akaratunkat is Ő indítja arra, hogy döntsünk a hazatérésről. A mi szempontunk szerint tehát el kell jussunk, illetve jó lenne nem eljutni ebbe a mélységbe, de arra el kell jussunk, hogy döntünk a hazatérésről. Isten előbb döntött arról, hogy Ő elfogad minket. Az eredmény pedig az, hogy új életet nyerünk, az atyai ház érdemtelen, méltatlan, de kegyelemből visszafogadott és teljes jogú örökösei vagyunk.

2012. május 14. – hétfő

Józsue könyve 3,10: Az élő Isten van köztetek.

Negyven év hosszú idő. Két személy kivételével mindenki kiskorú volt, amikor elindultak a pusztába, vagy sokan már a vándorlás idején születtek. Hit szempontjából hullámzó negyven év van mögöttük. Megtapasztalták Isten gondviselését, harcokban segítségét, áldásait, de sokszor el is távolodtak Istentől, megbántották Őt, ellene lázadtak. Negyven éve, amikor kijöttek Egyiptomból, már egyszer az Ígéret Földének határán voltak, de megrémültek, amikor az előre küldött kémek arról számoltak be, hogy milyen erős harcosok lakják az országot. Erősebb volt a félelem, mint Isten ígérete, ennek ára volt a negyven év pusztaság. Most ismét itt vannak, a határon. Józsué összegyűjti a népet, és szívükhöz beszél. Amikor negyven éve kijöttek Egyiptomból, Isten hatalmas csodáját tapasztalták meg, kettévált a tenger. Most még nagyobb csoda készül, mondja Józsué, a folyó fog kettéválni. Az erős harcosokra gondolni sem kell, Isten kiúzi őket, az ÚR fog győzedelmeskedni azokon. Egy dolgot kell elhinni, nagyon komolyan venni: itt van Isten köztünk. Ha pedig Isten velünk, akkor kicsoda lehet ellenünk? Újra és újra arra hív minket az ige, hogy tekintsünk Istenre. Nem az a kérdés, hogy hol és hogyan kelünk át a Jordánon, nincs olyan kérdés, hogy sikerül-e megküzdeni az ország lakóival, nem saját erőtlenségünkre, fáradságunkra nézünk, hanem Istenre nézünk. Sok zsoldárban találkozunk ezzel a szemlélettel, felsorolja a zsoldáros, hogy milyen nehézségekkel néz szembe, mennyi gondja-baja van, de amikor az ÚRra tekint, megvigasztalódik, erőt merít abból, hogy bizonyos Isten jelenlétében, segítségében. Ma sem az a kérdés, mi van előttünk, esetleg legyőzhetetlennek tűnő akadály, nehézség, hanem az a fontos, hogy Istenre nézzünk, mert Ő velünk van.

2012. május 15. – kedd

Pál első levele a korintusiakhoz 15,26: Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.

Nem állítanám, hogy ez általános, de azért elég gyakran találkozunk azzal a jelenséggel, hogy mi emberek a szélsőségeket elfogadjuk, gyakoroljuk. Amikor megismerünk egy jó zenei stílust, azt hirdetjük, hogy nincs hozzá fogható, s mindig ez lesz a kedvenc stílusunk. S hasonlóan történik politikai irányzatokkal, irodalmi formákkal, s talán leggyakrabban személyekkel. Persze, ez szinte mindig változik, néha még teljesen ellentétes irányzat is lehet az új tökéletesség. Most a halál kapcsán jött elő ez a gondolat. Gyermekkorunkban nem sokat tudunk róla, aztán amikor kezdjük felfogni, hogy mit is jelent, vagy, ha valaki szereteteink közül meghal, akkor hatalmas döbbenettel veszünk tudomást róla, és legnagyobb ellenségünké lesz. A másik véglethez akkor érkezünk, amikor hitben kezdünk járni, s felfedezzük, hogy Pál apostol is várta az elköltözését a földről, s mi is valljuk, a halál már nem jelent sokat, hiszen csak egy ajtó az új életre. Itt azonban ugyanaz a Pál mégis ellenségnek nevezi. Újabb lépést teszünk tehát, a halál már újból nagy ellenség, de már nem a földi élet megszűnését jelenti csupán. A halál az Írásban az élet nélküli állapot, az Élet pedig maga Krisztus. Halott minden létező, aki nincs közösségben az Élet Urával. A halál Istentől való elszakíttóság. Amikor elérkezik Isten Országá, az új élet, akkor nem lesz többé halál, nem lehet többé senkinek Istentől elszakadni, mert nem létezik többé kísértés, bűn, ami elcsábítana az ÚRtól. Hiszünk az örök életben, de azért a halál nem lett barátunkká, várjuk az örök életet, de nem várjuk a halált. Isten nélkül élő idős emberek szokták mondani, betegen, fáradtan, hogy csak a halált várják, mert azt gondolják, hogy akkor mindenképp vége lesz. Mi nem a halált várjuk, hanem az örök életet, s még így sem pontos, mert nem csak azt várjuk, hogy örökké éljünk, hanem azt, hogy Krisztusunkkal legyünk. Vele, olyan tökéletes boldog közösségben, amit semmi többé meg nem ronthat, mert halál sem lesz, hiszen eltöröltetett.

2012. május 16. – szerda

Jeremiás siralmi 5,21: Téríts magadhoz, URam, és mi megtérünk, tedd újra olyanokká napjainkat, mint régen voltak!

A jelen siralmas, a múlt dicső. Most szenvedés van, régen öröm volt. Most kedvtelenül, üres szívvel járnak az emberek Jeruzsálem utcáin, egykor énekelve meneteltek a templom felé. Rettenetesen fájdalmas emlékezni a jó napokra, amikor már évek óta csak ezek az emlékek maradtak, s újabban nincs aminek örülni, szinte már a reménység is kihalt a szívekből. A hosszú álmatlan éjszakákon mindig a régi napokra emlékeznek, akik jobb időket éltek, annyi részlet eszükbe jut azokról a napokról. Most mégis felhangzik az imádság. Talán erőtlenség, lehet, hogy nem is teljes bizalommal. Mégis, szánd meg néped, mi URunk, s hozd vissza azokat a napokat. Tudjuk, ehhez Veled kell ismét közösségben legyünk, ezért téríts magadhoz, URunk. Vonj vissza a Veled való közösségbe, és mi engedelmeskedni fogunk. Hiszen így nem lehet élni, s nem is érdemes. Elvesztettük azokat, akiket szerettünk, távoli országba vitték őket, mi pedig itthon maradtunk, a romok között. Olyan sokszor kérdezte már a Te néped, hogy végképp elhagyott az ÚR, nincs már reménység? S mindig volt kegyelem, volt újrakezdés, most is alázatosan kérünk, tedd napjainkat ismét olyanokká, mint régen, mint akkor, amikor szereteteinkkel együtt jártunk útidon, akaratos szerint. Hisszük, Atyánk, hogy Tied, a könyörülő Istené a hatalom, a végső szó, a kegyelem és a megbocsátás. Téríts magadhoz, s megtérünk.

2012. május 17. – csütörtök, mennybemenetel

Pál második levele a thesszalonikaiakhoz 2,17: Erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben.

Azért kell Isten Fia megerősítsen, mert ezekben is erőtlenekek vagyunk. Megtérésünk előtt nem is akartuk a jót, legfeljebb néha, némely ember irányába, kis emberségből, de miután Isten gyermekei lettünk, szeretnénk jót cselekedni, egyre gyakrabban, gyönyörködünk abban, ha Istenünk Nevét magasztaljuk és magasztalják mások, látva tetteinket, és öröm az is, ha másokon segíthetünk. A beszédünk is megváltozott, mióta nem felelőtlenül, üresen beszélünk, hanem az ige szerint akarunk szólni, ékesen, szépen, hasznosan, építőn. Tettben és beszédben egyaránt meglankadunk időnként, elfáradunk, beleununk, eredménytelennek látjuk törekvésünket. Igen, néha elmegy a kedvünk attól, hogy bármit tegyünk, vagy mondjunk még, annyira kiforgatják még a jó szándékot is. Az apostol imádkozik a gyülekezetekért, s azért, hogy Isten az Ő Fia által erősítsen minket, adjon ismét lendületet, akaratos, törekvést a jóra, a cselekedetekben és szóban való szolgálatra. Talán mindnyájan tapasztaltuk már, mit jelent az a csoda, amikor az ÚR erőt ad, s erejével lehetetlennek tűnő feladatokat is megteszünk, vagy olyan helyzetben, amikor nem tudjuk, mit, hogyan kellene mondani, Ő szót ad ajkainkra. Adja meg ma is ezt az áldást mennyei Atyánk, hogy dicsőségére szolgáljunk tettel és beszéddel egyaránt.

2012. május 18. – péntek

A krónikák első könyve 29,5: Ki akar még önként, bőkezűen adakozni az ÚRnak?

Az igazi adakozás önkéntes, és az ÚRnak szól. Ha ennyire egyszerűen tudjuk felfogni, elfogadni az adakozást, akkor lehet valóban adakozni. Azt hiszem, sokszor az a bajunk, hogy túlbonyolítjuk ezt a kérdést is. Lehet, hogy mi a következőkhöz hasonló válaszokat adtunk volna: Adakozni? Vannak gazdagabbak. Jól be kell osztani a pénzünket, mindennek megvan a maga helye. Adunk, ha majd igazán szükség lesz rá, ha majd szólnak. Ha mások is adtak már. És mire is kell adni? Hiszen el sem kezdődött még a templom építése. Lehet, hogy elég lesz, amit eddig gyűjtöttek. Mi lesz a sok adománnyal, míg megkezdődik az építkezés? Kinek is adjuk mi a fáradsággal megkeresett javainkat? Megbízhatók azok, akik összegyűjtik az adományokat?

Ne folytassuk, bárki könnyedén megteheti. Az adakozás a keresztyén ember egyik jellemzője. Nem csak a pénztárca sarkába levő aprópénzről van szó, hanem az önkéntes, Istennek való adakozásról. Igen, jól tudja mindenki, Istennek nincs szüksége földi javainkra, de amikor Isten házára, Isten egyházára, annak

céljaira adakozunk, úgy tegyünk, mint Istennek. S ha embertársaink javára, megsegítésére adunk, maga Isten mondja, hogy Vele tettünk jót. És még arra is megsegíthet Istenünk, hogy módunk legyen bőkezűen adakozni. Mit válaszolunk a mai kérdésre?

2012. május 19. – szombat

Pál levele a rómaiakhoz 3,3-4: Ha egyesek hűtlenné váltak, vajon az ő hűtlenségük megszünteti-e Isten hűségét? Szó sincs róla!

Pál apostol ezekben a versekben Istennek népe iránti hűségéről beszél. Nem értelmezhetjük az igét saját kedvünk szerint, és nem mellőzhetjük a szöveggörnyezetet sem. Mi szeretnénk úgy érteni az igét, hogy bármit tehetünk, nem számít, Isten úgy is hűséges hozzánk, szeret, megbocsát. Pál nem erről beszél, ahogyan szoktuk mondani, Isten nem az a nagyapa, akinek feje tetejére mászhat unokája, akkor sem szól semmit. Itt arról beszél az apostol, hogy Isten szövetséget kötött a választott néppel, hűséget esküdött nekik, és ezt az esküjét soha nem szegi meg. Nem fordul el népétől, ha annak tagjai közül némelyek hűtlenné lettek. Nem veti el örökre népét akkor sem, ha a nép egésze vétkezik. Ő haragszik, büntet, de nem hűtlen akkor sem. Népe örökre népe marad, amit nekik ígért, azt meg is fogja cselekedni. Mert Isten nem ember, ő nem emberi szokások szerint cselekszik, hanem önmagáért marad hűséges. És ugyanígy viszonyul egyházához is. Néha az egyház tagjai közül többen-kevesebben, máskor, mint a reformáció előtti időkben az egyház egésze tévelyeg, eltávolodik Istentől, megszegi a szövetséget, hűtlenné lesz. Ebből emberi körülmények között az következik, ha az egyik fél nem tartja szavát, hogy megszűnik a szövetség, Isten azonban nem adja fel az ígéreteit, hűsége tovább is érvényes. Ez pedig nagy evangélium, s ma is hálára indít minden keresztyént.

2012. május 20. – vasárnap

Pál első levele a korintusiakhoz 15,57: Hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!

Jó napokban, kisebb-nagyobb győzelmek után könnyű megfogalmazni a hálát. Sokkal nehezebb kijelenteni, hogy Isten diadalt ad nekünk, sőt, mivel a diadal bizonyos, ezért hálát is adni érte, amikor ez még nem következett be, amikor fájdalom, szenvedés, küzdelem van életünkben. Az apostol nem is akármilyen diadalról beszél, hanem a végső, végleges győzelemről. Ennek tudata erőt ad a mindennapi harcokhoz is, a végső győzelem bizonyossága megerősít, hűséggel tudjunk ellenállni a mai nehézségek közepette. Azokért imádkozunk, akiknek életében ma nagyon nehéz a diadalt elképzelni, akik belefáradtak harcaikba, és kéri Isten kegyelmét. Azokért is könyörögni kell, akik a végső, nagy diadalt látják nagyon homályosan, bizonytalansággal küzdenek. Pál életében azt látjuk, hogy a végső diadal bizonyossága erőt adott neki nagyon sok földi harcban, emberekkel és sötét erőkkel való küzdelmekben. Adja mennyei Atyánk, hogy sok gyermeke megtapasztalja ma is az Ő hatalmas segítségét.

2012. május 21. – hétfő

Jakab levele 4,8: Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.

Ahhoz, hogy valakihez közeledni tudjunk, ismernünk kell őt, és azt is, amivel megközelíthető. Ha szeretnék jó viszonyban lenni az irodalomtanárral, megtudom, ki a kedvenc költője, s megtanulom annak a költőnek valamelyik versét. Istenhez közeledni azt jelenti, hogy megtudom az Ő akaratát, és aszerint élek. Persze, nem fog tökéletesen sikerülni saját erőmből az engedelmesség, de amint Ő látja szándékomat, Ő is közeledni fog hozzám, azaz segítségét nyújtja. A tanári példánál maradva, ha a kézimunka órán egyik diák azt hangoztatja, hogy ő nem tud barkácsolni, vagy nem akar, kedve nincs hozzá, semmi szüksége rá, akkor maradhat szemlélője az órának, kis osztályzattal. De ha van akarat a diákban, s próbálkozik, akkor a tanár segítségére siet, már első lépéseit is kiigazítja, irányítja, hogy minél jobban sikerüljön a tervezett munka. Közeledni Istenhez ezt a két lépést jelenti, először keresem az Ő akaratát, utána, amit megértettem, azt cselekedni próbálok. Tessék ma kipróbálni.

2012. május 22. – kedd

A zsoltárok könyve 147,3: Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.

Nagyon sok sebzett szívű ember él mellettünk, s mi magunk is sokszor annak érezzük magunkat. Sokan visszavonulnak fájdalmukkal, mert nem akarnak másokat terhelni, sok időn keresztül nem ismerjük annak okát, amiért elszigetelődnek. Mások panaszkodnak, néha úgy érezzük, hogy talán túl sokat is, hiszen minden párbeszédet szinte megszüntetnek azzal, hogy csak saját szenvedésükről akarnak beszélni. Idősödő nemzedék vagyunk, s egyre több gyászoló ember van körülöttünk. Pénzügyi nehézségekkel küzd ez a világ, az anyagiak hiánya sok ember életében igen komoly gondokat jelent, ami megpróbálja a szívüket. Az, hogy több az erőszak, gonoszság, rosszakarat, mint bármikor, már szinte közhelynek számít, de miatta sokan élnek félelemben. Néha egy társaságban látszólag csendes, semleges beszélgetést folytatnak a testvérek, de elég egy nem megfelelő szó, vélemény, téma, s robban a hangulat, emelkedik a hangerő, nemegyszer sértett emberek vonulnak ki zajosan a közösségből.

Isten üzen, népének, s nekünk is. Szándéka nem változott, szeretete nem kevesbedett. Ma is mindenható Ő, s ugyanakkor szeretettel figyel a gyermekei életét. Ma azt látja, hogy nagyon sokan megtört és sebzett szívűek. S a Mindenható elindul gyermekei felé, s azt ígéri, hogy Ő lesz a mi gyógyítónk, ápolónk, ő fogja meggyógyítani életünket, bekötözni sebeinket. Már-már veszélyesen őszinte gondolatot fogalmazok meg: Isten szavában nem kételkedünk, hatalmát egyetlen valódi hatalomnak tartjuk. Azt is elfogadjuk, hogy Istenünk igazán meg fog minket gyógyítani, fájdalmainkat, sebeinket Ő fogja bekötözni. Sokunk egyetlen problémája, hogy mikor. Mert nagyon nehéz sebzetten kivárni a mentő kéz érkezését. A befejező mondat legyen mégis bizalommal megfogalmazva, hisszük, hogy mennyei Atyánk megfelelő, számunkra legjobb időben fog érkezni, s amikor érkezik, teljes gyógyulást kapunk Tőle.

2012. május 23. – szerda

Pál levele a rómaiakhoz 3,23-24: Mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által.

Érdekes az emberi lélek, s most azokról beszéljünk, akikhez néha mi is tartozunk, akik őszinték Isten előtt és őszinték magukkal is, mégis nagyon nem egyforma az, ahogyan néha a bűnről, saját bűneikről gondolkoznak és gondolkoznak. A templomban egyértelmű, hogy bűnösök vagyunk, mert nincs Isten előtt igaz, mindenki vétkezett. Amikor viszont a mindennapi életben találkozunk emberek, testvéreink által elkövetett gyarlóságokkal, megszólal bennünk, s néha a gondolatot ki is mondjuk, hogy mi azért arra a szintre soha nem süllyednénk, különbek vagyunk. Úrvacsora vétele előtt kimondjuk a templomban, hogy hisszük és valljuk, hogy halált és kárhozatot érdemlünk, s ezt komolyan is gondoljuk, de ha valakinek egy családtagja megbetegszik, és komoly a baj, könnyek közt kiált, és

kérdezi, mit vétettem, hogy így büntet a Mindenható. Hisszük, hogy Istenünk ingyen kegyelemből igazít meg, szent Fiának érdeméért, de elvárjuk, hogy jó tetteinket észrevegyék, méltányolják, s Isten is jóban részesítsen, hiszen fáradtunk a jóért. Tudjuk, hogy üdvösségünk Isten ajándéka, néha mégis nagyon igyekszünk elszámolni magunkban, hogy több a gonosz, vagy több a jó életünkben, mit is adhat nekünk az ÚR. Isten ígéje ma újra egyszerűen, érthetően és pontosan fogalmazva akar helyreigazítani minket. Bűnösök voltunk, Isten igaznak nyilvánított, mert Jézusra, az Ő Fiára tekintett, s az Ő igazságát tulajdonította nekünk. Mindez azért van, mert annyira szeretett Krisztusunk, hogy megváltott minket. Mindezekre ugyanennyire egyszerűen, világosan és egyértelműen feleljük: hiszem, elfogadom, köszönöm.

2012. május 24. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 50,2: Olyan rövid már a kezem, hogy nem tud megváltani?

Sokszor mentette meg Isten népét olyan helyzetből, amire semmilyen emberi megoldás nem létezett. A legismertebb talán az Egyiptomból való kivonulás alatt történt, amikor a védtelen nép előtt a tenger volt, hátuk mögött pedig az őket üldöző hadsereg. Isten azonban csodát cselekedett, amit még ma is, még a keresztyének közül is némelyek kétségbe vonnak, emberi, természeti magyarázatokat keresnek. Izráel azonban sokszor nem várt Istenre, mert nagyon nehéz várni, amikor szorult helyzet van. Amikor nem tudunk várni, abból mindig baj lehet. Nem várt Ábrahám fia születésére, nem várt Saul Sámuelre, s a következményeket ismerjük. A magunk életéből is tudunk, sajnos, példát mondani. Isten rákérdez népére Ézsaiás által, s ránk is kérdez, vajon nem hiszünk már abban, hogy Ő tud rólunk, javunkat akarja, idejében fog cselekedni? Főleg, amikor már nincs emberi megoldás. Ábrahám idős, felesége is idős, a testük már nem alkalmas gyermek nemzéséhez, ezért nincs megoldás. Izráelt fenyegeti egyik oldalról Babilon, a másiktól Egyiptom, a kérdés nem lehet más, mint az, hogy melyik a kisebbik rossz. És Isten? Persze, Isten akarata a fontos, segítsége a fontos, de itt már Ő sem tud segíteni, gondolták sokan, sokszor, s néha mi is, sajnos. Nekünk van egy veszélyes hozzáállásunk is, tisztelet a kivételnek. Hátha Isten nem akar segíteni? Lehet, hogy Ő most megengedi a nagy bajt, ez által akar valamire vezetni, de mi azt a nagy bajt nem tudjuk elfogadni. Inkább segítünk magunkon, emberekhez fordulunk, majd bocsánatot kérünk, de van, amit nem tudunk engedni, elfogadni. Igen komoly lelki harcot jelent, minden napos harcot, hogy önmagammal elfogadtassam azt, amit jól ismerek, hiszek is: Isten hatalmas és szeret, tud rólam, javamat munkálja, s amit Ő enged, az mind jó nekem. Idejében fog érkezni a szabadítása, akkor is, amikor erre semmilyen földi megoldás nincs. Adj, URam tiszta lelki látást, hogy hatalmadban, szeretetedben soha ne kételkedjek. Legyen meg a Te akaratod.

2012. május 25. – péntek

Pál levele az efézusiakhoz 5,20: Adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.

Első olvasásra azt figyelem meg, hogy mindenért hálát kell adjak, s rögtön az jut eszembe, hogy vannak dolgok életemben, amiket nem szeretek. Igen, de az Isten óráján a hátra felé mozgó fogaskerekek is előre viszik az órát, tanították már régen is, úgy, hogy azokra is szükség van, tehát azokért is köszönetet kell mondjak. Az ige azonban nem ezt az egy üzenetet fogalmazza meg, ne ragadjak le itt. Azt is mondja Pál, hogy a hála mindig ott kell legyen szívemben és ajkamon. Ez pedig azt juttatja eszembe, hogy Isten egyetlen pillanatra sem hagy magamra, mindig velem van, s így igazán okom van a hálára, a gondviselésért, erőért, áldásokért köszönetet mondhatok mindig. És nem véletlenül van ott a mondat végén, hanem mindennek helyes értelmezéséért az, hogy Krisztus nevében. Mert Krisztusban és Őérette érkeznek hozzám Isten áldásai, az én hálám is Átala fogalmazódik meg, s az Ő Nevében mondok

dicséretet Istennek. A mindenkor nem azt jelenti, hogy bármikor, talán egyszer, hanem azt jelenti, hogy ma, most adjak hálát Istennek, mindazért, amim van, ami velem történik, azért, amit az ÚR enged életemben, és azért, amit áldásként nekem ajándékoz. Krisztusban magasztalom az örökkévaló Istent.

2012. május 26. – szombat

Dániel próféta könyve: Neked, URam, igazad van, nekünk pedig szégyenkeznünk kell még ma is.

Annyira nehéz kimondani egy másik embernek, hogy igazad van. Nagyon ritkán lehet ezt a mondatot hallani. Annál gyakrabban halljuk, azt, hogy én megmondtam. Alapállása ez a mi lelkünknek, hogy igazunk van, s ez néha az Istennel való viszonyunkat is meghatározza. Amikor felismerjük, hogy valamivel megbántottuk Istent, szavainkkal, magatartásunkkal eltértünk az Ő akaratától, az első dolog, hogy igazoljuk magunkat, a magunk igazát bizonyítjuk. Elmondjuk az okokat, a körülményeket, bármit, s még azt is gondoljuk néha, hogy majd meggyőzzük Istent, előbb-utóbb maga Isten is belátja, hogy nem tehattünk másként, hogy ez volt az egyetlen lehetőségünk.

Dániel példát ad, hogy miként gondolkodjunk a magunk igazáról. Mielőtt elkezdenénk sorolni érveinket, sokszor minden gondolkodás nélkül, először arra tanít a próféta, hogy el kell csendesedni Isten előtt. Imádsággal, böjttel, hitvallással kutatja az Írásokat, s amikor így keresi a lelki világosságot, akkor megérti, hogy mi az oka a fogságnak, a szenvedésnek. Tanulmányozva az igét, s annak fényében vizsgálva a nép életét, a következtetés világos: Istennek igaza van, nekünk nincs igazunk. Szégyenkeznünk kell, sőt, bűneinket megbánni, megvallani, és így kérni Isten bűnbocsátó kegyelmét, érvek, érdemek nélkül, kegyelemből. Készülünk úrvacsorázni pünkösdkor. Mennyei Atyánk adjon igazi bűnbánatot szívünkbe, hogy alázattal, szégyenkezve, de bűneinket megbánva fogadjuk el a kegyelem jegyeit, s Isten Lelkével tudjunk neki szentelt életet élni.

2012. május 27. – pünkösdvasárnap

Pál első levele a korintusiakhoz 1,9: Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre.

Isten akarata, hogy mi közösségben legyünk Jézussal, ahogy azt Megváltónk is mondta a szőlőtőről és a szőlővesszőről szóló példázatában. Mivel mi bűnben születünk, ezért emberi természetünk szerint nem vágyunk erre a közösségre. Az ember a szabadságot és az önállóságot mindenk feletti értéknek tekinti ma, Istentől is független akar lenni. A független ember azonban nem boldog, mert az Alkotó által adott hivatáson kívül nem lehet teljes élete. Isten azonban nem csak szeretné, hogy közösségben legyünk Krisztussal, hanem adta az Ő Lelkét is, Aki által megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk. Az Ő Lelke végzi el életünkben mindazt, ami szükséges ahhoz, hogy Jézussal közösségben legyünk. A Lélek győz meg bűneinkről, de arról is, hogy azok meg vannak bocsátva Krisztus szenvedéséért, a Lélek adja szívünkbe a bizonyosságot, hogy Isten gyermekei vagyunk, és az ÚR Jézus Krisztus közösségében élhetünk. Jövel Szent Lélek ÚR Isten.

2012. május 28. – pünkösdhétfő

Apostolok cselekedetei 2,42: Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.

Pünkösöd a Szent Lélek eljövételének ünnepe, ugyanakkor az Egyház születésnapja. Azt írja Lukács evangélista, hogy mintegy háromezer ember csatlakozott az apostolokhoz, azok, akik hittek az evangéliumnak, és megkeresztelkedtek Péter prédikációja után. Az első kérdés az, hogy mit tesznek azok, akik keresztségük által kifejezték, hogy elfogadják a bűnbocsánatot, amit Jézus Krisztus szerzett nekik, és ezután az Ő akarata szerint akarnak élni. Lukács négy dolgok fogalmaz meg, négy cselekvést, s mind a négyre egy jelzőt használ. A jelzőre figyeljünk most. Kitartóan tanultak, kitartóan építették egymást a közösségben, kitartóan részesültek a közös étkezésben és kitartóak voltak az imádkozásban is. Akik akár egy ünnepi istentiszteleten, akár úgynevezett közönséges vasárnapon, de lehet, hogy hétköznapi csendesség alkalmával, Biblia-olvasás következtében indítást kapnak Istentől a Lélek által valamilyen változásra, valami új kezdésére, legyenek kitartóak, erre indít mai igénk. Nem szalmaláng volt a jeruzsálemi keresztség, nem hirtelen lelkesedés, ami gyorsan tova lett, hanem olyan csendes parázs, ami lassan, de biztosan terjedt, s ehhez kellett a kitartás mindabban, amire a Lélek indította a megtérteket. Amit ma az úrvacsora vétele előtt, vagy után ígértünk Istennek, ahhoz adjon mennyei Atyánk Lelke erőt, kitartást, hűséget, használjon minket URunk abban, hogy Egyháza, melybe minket is elhívott, a mi kitartásunkkal is erősödjön, épüljön az Ő dicsőségére.

2012. május 29. – kedd

Zakariás próféta könyve 8,23: Hadd tartsunk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!

Ez ma is így van, ha hallják az emberek, hogy valahol eredmény van, oda akarnak tartozni. Amikor valaki megbetegszik, mielőtt komolyabb kivizsgálást kérne, kezelést kezdene el, megkérdezi rokonait, barátait, ki ismer olyan orvost, aki már sok betegen segített, jó szakember, segítőkész lelkű ember. Alig két évtizede még alig ismergettük, hogy mi is az a szabad választás, s bizony néha elhitették velünk, hogy hova érdemes tartozni, kit érdemes támogatni. Ma már megtanultuk, hogy az eredményeket keressük, aki már felmutatott valamit, attól inkább elvárjuk, feltételezzük, hogy jót tesz ezután is. Ha valaki talál jó minőségű és hozzáférhető árú terméket, akkor mások is onnan vásárolnak majd. Megváltónk azt mondta tanítványainak, hogy úgy éljenek, hogy az emberek lássák jó cselekedeteiket, és dicsőítsék mennyei Atyjukat. Izráelnek először is ez lett volna a feladata, de nem teljesítette, Isten pedig azt mondja, hogy majd Ő hozza el azt az időt, amikor ez megtörténik. Amikor annyira nyilvánvaló lesz az ÚR áldása népén, hogy mások is ebben az áldásban akarnak majd részesülni, ezért keresik majd Isten gyermekinek közösségét. Jó olvasni olyan emberek életéről, akik magatartásukkal nyertek meg másokat Krisztusnak, mert csodálták őket, Istenhez való ragaszkodásukat, nem ritkán mostoha körülmények között is. Ilyen kell legyen az egyéni életünk, és közösségeink is, hogy ne azt halljuk, hogy miféle emberek azok, akik templomba mennek vasárnap, de bűnös életet élnek egész héten, hanem legyen a közösség vonzó, kíváncsú, Isten szeretetét árasztó. Adja meg nekünk azt a csodát Istenünk, hogy egyszer tőlünk is megkérdezze valaki: ki a te Istened, mert azt az Istent akarom én is követni, látva az életed.

2012. május 30. – szerda

Mózes első könyve 28,17: Milyen félelmes ez a hely! Nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja.

Jákob szeretné, ha övé lenne az elsőszülött joga, ehhez kihasználja bátyja fáradságát, éhségét, és megszerzi, amit akar. Aztán kellene az atyai áldás is, és az áldást hamissággal, hazugsággal szerzi meg. Lehet-e áldást szerezni hamissággal? Jákob elmenekül otthonról, testvére bosszújától félve. De annak is tudatában van, hogy egyedül kell menekülni, Isten nem kísérheti el az ilyen embert, nem segítheti a csalókat. Fáradtan elalszik, s álmodni lát, álmában megszólítja őt a Mindenható, s olyan dolgokat mond, amibe belemeg nem csak Jákob másnap reggel, amikor felébred, hanem mi magunk is évezredek után. Isten azt ígéri, hogy azt a földet neki adja, és utódainak, nagy néppé teszi őket és áldottak lesznek, elkíséri Jákobot mindenhol, és visszahozza őt arra a földre. Jákob, aki Isten jelenlétét kereste az atyai áldásban is, most félelemmel fedezi fel, hogy Isten jelen van nem csak azon a helyen, hanem az ő életében is. Nem valamikor később, valahol megtalálja majd az URat, hanem Isten itt és most jelen van. Ott és akkor, ahol nem is gondolta, amikor nem számított rá, Isten megszólítja a menekülő Jákobot. Isten tervében benne van Jákob, a társuszi Saul, a fiatal Jeremiás, az erőszakos Mózes, s bizonyára a mi jelentéktelennek gondolt életünk is. Egy ideig ugyan ellenkező irányba haladhat életünk, tiltakozhatunk is az elhívás ellen, de az ÚR elhívását előbb-utóbb tudomásul kell vegyük, akár ilyen döbbenettel is, mint Jákob. Ott és akkor nyílik meg a menny kapuja, amikor és ahol azt a menny Ura eltervezte. Jákob semmit nem kell hozzá tegyen, rá sem szolgált egyáltalán, sőt, de mennyei Atyánk az Ő akarata szerint megszólítja, elkíséri, megáldja. A menny kapuja lehet Bételben, Damaszkuszhoz közel, a Hórebbe, de lehet az a hely is, ahol most vagy.

2012. május 31. – csütörtök

A zsoltárok könyve 119,165: Nagy békességük van azoknak, akik szeretik törvényedet; nem botlanak meg azok.

Isten sok kijelentésével történik meg az, ami ezzel az ígérellel is, hogy nehéz megmagyarázni, néha igyekszünk róla másokat meggyőzni, de érezzük, hogy a szó nem hatásos, de amikor valaki kipróbálja, akkor csodákat él át. Amikor valami miatt felháborodunk, vagy ha akaratunk ellenére félünk, aggódunk, nem tudjuk magunkra parancsolni a békességet. Már az is megtörtént, sajnós, nem is csak egyszer, hogy tudtuk, hogy a békétlenség nem jogos, szégyelljük miatta magunkat, felsoroltunk magunkban sok okot, hogy miért ne legyünk békétlenek, mégsem változott állapotunk. És mindezekkel ellentétben, Isten gyermekeiként azt is átértük, hogy az ÚR békességet teremt szívünkben. Olyankor is, amikor az nem természetes és nem magunkból jön. Amikor okunk lenne emberileg aggódni, békesség van bennünk. Néha nem is keressük ennek eredetét, de van, amikor eszünkbe jut, hogy olyan időben van békesség szívünkben, amikor Isten törvényét keressük, abban gyönyörködünk, talán jobban, mint máskor. Elmagyarázni nehéz, nem is fogadja el mindenki, de amikor átélem Isten csodáját, akkor mindig hálás vagyok Istennek, és haragszom magamra, hogy nem engedelmessé lettem korábban az Ő vezetésének. Nagyon leegyszerűsítve akár azt is mondhatom, saját magamnak, hogy ne megfeszülve igyekezzem a békességre, hiszen ez már önmagában is ellentmondás, hanem az Isten törvényét, ígését vegyem kezembe, fogadjam szívembe, szeressem meg. A következmények nem maradnak el.